

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4407205009
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4407205009.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej, v právnej veci žalobcu: Rímskokatolícka cirkev Biskupstvo Nitra, Námestie Jána Pavla II. číslo 7, Nitra, IČO: 35 593 008, zastúpený: Petruška & partners s.r.o., Kupecká 18, Nitra, IČO: 47 254 882, proti žalovanému: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, právne zastúpený: HMG legal s.r.o., Červeňova 14, Bratislava, IČO: 35 885 459, o vydanie nehnuteľných vecí, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „súd prvej inštancie“), zo dňa 15. novembra 2018 č.k. 10C/82/2007-1038, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom III. a IV. výroku **p o t v r d z u j e**.
Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie voči žalovanému v druhom rade, Slovenskému pozemkovému fondu a nepriznal mu náhradu trov konania. Výrokom III. rozsudku uložil žalovanému v prvom rade, Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnostiam parcela číslo 1077/1, druh pozemku les o výmere 228 107 m², parcela číslo XXXX, druh pozemku pasienok o výmere 13 167 m², parcela číslo XXXX, druh pozemku lúka o výmere 1054 m², vedených v Pozemkovoknižnej vložke číslo XXX pre katastrálne územie G., ktoré sú v súčasnosti vedené ako parcela registra „E“ číslo 1077/1 lesné pozemky o výmere 228 107 m², zapísaná na liste vlastníctva číslo XXXX pre katastrálne územie G., okres X. B., obec G., vedených S. úradom X. B., katastrálnym odborom, parcela registra „E“ č. XXXX trvalé trávne porasty o výmere 12 297 m², parcela registra „E“ č. XXXX druh pozemku lúka o výmere 1 054 m², posledné dve parcely zapísané na liste vlastníctva číslo X XXX pre katastrálne územie G., okres X. B., obec G., vedených S. úradom X. B., katastrálnym odborom, do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v prvom rade.

X.X.Za preukázaný mal skutkový stav, na základe ktorého mal preukázanú tak vecnú aktívnu legitímáciu žalobcu, ako aj vecnú pasívnu legitímáciu žalovaného. Žalobca, resp. jeho právny predchodca, doručil žalovanému dňa X2. 04. 2006 výzvu podľa § 5 ods. X zákona číslo X6X/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon X6X/2005 Z.z.“) so žiadosťou o vydanie a navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam, nachádzajúcich sa v katastrálnom území G., zapísaných v pozemkovoknižnej vložke č. XXX. Predmetné nehnuteľnosti boli pôvodne vedené v pozemkovoknižnej vložke č. XXX pre katastrálne územie G., parcela číslo X077/X, druh pozemku les o výmere 228 3X9 m², parcela číslo XXXX, druh pozemku pasienok o výmere X3 X67 m², parcela číslo XXXX, druh pozemku lúka o výmere X 054 m². Z výpisu pozemkovoknižnej vložky č. XXX, katastrálne územie G. zo dňa X4.

05. 2007 vyplýva, že sú v nej vedené aj parcela č. X077/X Les v hone U., parcela č. XXXX J. v hone F. a parcela č. I Z. v hone F.. V časti B/ citovaná pozemkovoknižná vložka č. XXX pre katastrálne územie G. obsahuje zápisy pod poradovými číslami X. až X7. Pod poradovým číslom X. je za výlučného vlastníka nehnuteľností evidovaných v tejto pozemkovoknižnej vložke označená S. (U.) generálna kapitula, z právneho titulu kúpy a na základe skutočného užívania. Pod poradovým číslom 6. je zápis zo dňa 08. 02. X925 číslo XXX, ktorého obsahom je zapísanie okolnosti, že na základe žiadosti Štátneho pozemkového úradu č. XX3.525/24-II./4 nemovitosti sú Československým štátom zabrané, že ich Štátny pozemkový úrad prevziať premýšľa - sa poznačuje. Pod poradovým číslom X2 je zápis č. 809 zo dňa 30.06.X948 a jeho obsahom je konštatovanie, že podľa návrhu a oznámenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy zo dňa 25.06.X948 č.j. B-X767/48-I./D a podľa ustanovení zákona č. X42/X947 Sb. v znení zákona č. 44/X948 Sb. a vládneho nariadenia č. X/X948 Sb. v znení vládneho nariadenia č. 90/X948 Sb., ako aj v zmysle § 2 a nasledujúce zákona č. 329/X920 Sb. v znení zákona č. 220/X922 Sb. poznamenáva sa, že nehnuteľnosti Povereníctvo pôdohospodárstva zamýšľa prevziať a že tieto nehnuteľnosti sú predmetom revízie podľa zákona č. X42/X947 Sb. v znení zákona č. 44/X948 Sb. X.X.Podľa identifikácie parciel zo dňa 22.05.2007 parcela číslo X077/X, les o výmere 2XXX2X m2, vedená v pozemkovoknižnej vložke č. XXX, k.ú. G., je podľa stavu údajov registra C-KN vedená ako parcela č. X077/X, lesné pozemky o výmere 2XXX00 m2 pri vlastníkovi, nájomcovi, držiteľovi alebo oprávnenej osobe LESY SR š.p. L. L.. Parcela číslo XXXX pasienok o výmere X 3X67 m2, vedená v pozemkovoknižnej vložke č. XXX, k.ú. G., je podľa stavu údajov registra C-KN vedená ako parcela č. XXXX lesné pozemky o výmere X 3X67 m2 pri vlastníkovi, nájomcovi, držiteľovi alebo oprávnenej osobe LESY SR š.p. L. L.. Parcela č. I lúka o výmere X054 m2, vedená v pozemkovoknižnej vložke č. XXX, k.ú. G., je podľa stavu údajov registra C-KN vedená ako parcela č. I lesné pozemky o výmere X054 m2 pri vlastníkovi, nájomcovi, držiteľovi alebo oprávnenej osobe LESY SR š.p. L. L.. Správa katastra X. B. potvrdila, že parcely číslo X077/X, les o výmere 228 3X9 m2, číslo XXXX, pasienok o výmere X3X67 m2, číslo XXXX, lúka o výmere X054 m2, ktoré boli pôvodne vedené ako pozemkovoknižné parcely v pozemkovoknižnej vložke č. XXX v katastrálnom území G., sú totožné s pozemkovoknižnými parcelami číslo X077/X les o výmere 228 X07 m2, XXXX, pasienok o výmere X3 X67 m2, XXXX, lúka o výmere X054 m2. v katastrálnom území G. a v súčasnosti, evidovanými ako parcely registra E-KN na liste vlastníctva číslo XXXX v katastrálnom území G..

X.X.X. Prídelovou listinou Okresného národného výboru v Nových Zámkoch Č.d. 2X34/55 zo dňa X5. 08. X955 po vykonanom prídelovom konaní bývalého vlastníka S. hlavná kapitula v celosti, bola vydaná táto prídelová listina pre Československý štát, v operatívnej správe Štátneho majetku NP v J. Prídel sa týkal nehnuteľnosti v k.ú. G. v pozemkovoknižnej vložke č. XXX, keď medzi množstvom označených parciel sa nachádza aj parcela č. X077/X les o výmere 39X022 m2. Prídelová listina okrem dátumu obsahuje pečať ONV X. B. a podpis predsedu ONV. Ďalšou prídelovou listinou Okresného národného výboru v Nových Zámkoch, bez uvedenia dátumu, po vykonanom prídelovom konaní bývalého vlastníka S. hlavná kapitula v celosti, bola vydaná táto prídelová listina pre Československý štát v správe Štátneho majetku NP v J.. Prídel sa týkal nehnuteľnosti v k.ú. G. v pozemkovoknižnej vložke č. XXX, keď medzi množstvom označených parciel sa nachádzajú aj parcely č. XXXX pasienok o výmere 2 46X m2 a parcela č. I lúka o výmere 293 m2. Prídelová listina neobsahuje dátum, pečať ONV X. B. a ani podpis predsedu ONV. Uznesením Ľudového súdu v Nových Zámkoch Č.d. 2X34/55 zo dňa XX. X0. X955 bol povolený v pozemkovej knihe katastrálneho územia obce G. aj tento zápis: parcela č. X077/X, parcela č. XXXX, parcela č. I v celosti S. hlavnej kapituly vkladá sa vlastnícke právo právom prídelu pre Československý štát - Štátny majetok Národný podnik v J., operatívna správa.

X.X.2. Z potvrdenia Okresného úradu X. B., pozemkový a lesný odbor mal preukázané, že užívateľom predmetných parciel XXXX a I v katastrálnom území G., boli v roku 2005 a aj súčasnosti sú Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik L. L., odštepny závod J.

X.2.Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 2 ods. X, ods. 2, § 3 ods. X, ods. 2, ods. 3, § 4 ods. X, § 5 ods. X, ods. 2, ods. 3, § 6 zákona číslo X6X/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon číslo X6X/2005 Z.z.“).

X.3. Súd prvej inštancie konanie voči pôvodnému žalovanému v druhom rade, Slovenskému pozemkovému fondu (ďalej len „SPF“), zastavil v dôsledku späťvzatia žaloby voči nemu zo strany žalobcu. Výrok napadnutého rozsudku o zastavení konania voči SPF nebol odvolaním napadnutý, preto nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa preskúmaním tohto výrokom nezaoberal.

X.4.Konštatoval vecnú aktívnu legitímáciu žalobcu a poukázal už v súčasnej dobe na ustálenú súdnu prax, ktorá viacerými rozhodnutia súdnych autorít uznala právne nástupníctvo Rímskokatolíckej cirkvi po S. arcidiecéze. Taktiež skonštatoval vecnú pasívnu legitímáciu žalovaného a to poukazom na zákon

číslo X6X/2005 Z.z. a rozhodnutia tak najvyššieho, ako aj ústavného súdu. Vzhľadom k tomu, že tak sám žalovaný, ako aj Okresný úrad X. B., pozemkový a lesný odbor potvrdili, že žalovaný bol v roku 2005 držiteľom sporných nehnuteľností, ktoré aj užíval, je daná jeho pasívna vecná legitímácia.

X.5. Zaoberal sa tiež otázkou charakteru nehnuteľnosti vydania a navrátenia vlastníctva a dospel k záveru, že navrátenie vlastníctva oprávnenej osobe je možné, pokiaľ nehnuteľné veci prešli do vlastníctva štátu alebo obce niektorým zo spôsobov uvedených v § 3 ods. X písm. a/ až j/ zákona číslo X6X/2005 Z.z. V súdnej veci sporné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu z vlastníctva právneho predchodcu žalobcu (S. kapitula) spôsobom uvedeným v § 3 ods. X písm. c/ citovaného zákona, teda odňatím bez náhrady postupom podľa zákona č. X42/X947 Sb. o revízií prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/X948 Sb. o novej pozemkovej reforme (trvalej úprave vlastníctva k poľnohospodárskej a lesnej pôde). Tento záver preukazuje zápis v pozemkovoknižnej vložke č. XXX k.ú. G. pod poradovým číslom X2 zo dňa 30. júna X948 Č.d. XXX, ktorého obsahom je konštatovanie, že podľa návrhu a oznámenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy zo dňa 25. 06. X948 č.j. B-X767/48-I./D a podľa ustanovení zákona č. X42/X947 Sb. v znení zákona č. 44/X948 Sb. a vládneho nariadenia č. X/X948 Sb. v znení vládneho nariadenia č. 90/X948 Sb., ako aj v zmysle § 2 a nasledujúce zákona č. 329/X920 Sb. v znení zákona č. 220/X922 Sb. poznamenáva sa, že nehnuteľnosti Povereníctvo pôdohospodárstva zamýšľa prevziať a že tieto nehnuteľnosti sú predmetom revízie podľa zákona č. X42/X947 Sb. v znení zákona č. 44/X948 Sb. Uvedený zápis má za následok, že sporné nehnuteľnosti boli podľa § 8 ods. X zákona č. X42/X947 Sb. o revízií prvej pozemkovej reformy získané pre účely prídeltcov a teda takto zabraný majetok bol podľa zákona o revízií prvej pozemkovej reformy štátom prevzatý (podržaný pre účely všeobecne prospešné, alebo bol určený pre prídely). Zo spisového materiálu Č.d. 2X34/X955, ktorého súčasťou je uznesenie Ľudového súdu X. B. Č.d. 2X34/X955 zo dňa XX.X0.X955 o povolení vykonania zápisu zmeny vlastníctva v pozemkovej knihe k.ú. G., pozemkovoknižnej vložke č. XXX zistil, že v prípade sporných nehnuteľností bol vyznačený v celosti prechod vlastníckeho práva z S. kapituly na Československý štát a to na podklade prídeltových listín Okresného národného výboru v Nových Zámkoch. Okresný národný výbor v Nových Zámkoch bol v tej dobe orgánom, ktorý podľa vtedajšieho právneho poriadku mal právomoc a kompetencie vydávať prídeltové listiny podľa zákona č. X42/X947 Sb. o revízií prvej pozemkovej reformy. Na pozemkovoknižnú parcelu č. X077/X bola vydaná jedna prídeltová listina, ktorá je z hľadiska formálnych náležitostí, ktoré jedine je oprávnený súd skúmať, právne perfektná, pretože obsahuje dátum, pečiatku ONV X. B. a podpis predsedu ONV. V prípade zostávajúcich pozemkovoknižných parcel č. XXXX a I je situácia čiastočne iná v tom, že druhá prídeltová listina bola vydaná aj v tomto prípade ONV X. B., no pri posudzovaní formálnych náležitostí bolo zistené, že absentuje dátum, podpis predsedu ONV, ako aj pečiatka ONV X. B.. Súd má za to, že v tomto prípade je prídeltová listina nepostačujúca a nespôsobilá vyvolávať zamýšľané účinky výlučne z formálnych dôvodov. Je samozrejmé, že posudzovanie vecnej správnosti prídeltových listín je v tomto spore súdom neprípustné. Napriek týmto záverom pri pozemkovoknižných nehnuteľnostiach, parcelné číslo XXXX a XXXX, však súd prvej inštancie dospel k záveru, že prešli do vlastníctva Československého štátu a to na podklade už vyššie uvedeného zápisu č. X2 pozemkovoknižnej vložky č. XXX katastrálne územie G.. Znamená to, že k prechodu vlastníctva na štát došlo zápisom v pozemkovej knihe, teda 30. 06. X948.

X.6. Súd prvej inštancie podrobil prieskumnej činnosti aj výzvu, ktorou sa právny predchodca žalobcu, Rímskokatolícka cirkev, Bratislavsko-trnavská arcidiecéza, obrátila na žalovaného o vydanie predmetných nehnuteľností. Úvahu žalovaného, že mu na základe tejto výzvy nevznikla povinnosť vydania nehnuteľností z dôvodu neuvedenia reštitučného titulu podľa § 3 ods. X zákona číslo X6X/2005 Z.z., vyhodnotil ako nedôvodnú. Vo výzve na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam adresovanej žalovanému, právnym predchodcom žalobcu, bolo uvedené, že podľa zákona č. X6X/2005 Z. z. vyzýva žalovaného, ako povinnú osobu, na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam nachádzajúcim sa v pozemkovoknižnej vložke č. XXX, k. ú. G.. Poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nález sp. zn. I. ÚS250/20X0-42 z XX. XX. 20X0 aj I. ÚS X2/20X0-47 zo 07. 07. 20X0), v ktorých rozhodnutiach konštatoval, že pre splnenie požiadavky určitosti výzvy postačuje konkretizovať nehnuteľnosti označením pozemkovoknižnej vložky a katastrálneho územia. "Hodnotenie skutočností, že vo výzve nebol konkretizovaný dôvod, o ktorý oprávnená osoba svoj nárok opiera, spomedzi viacerých dôvodov uvedených v § 3 ods. X zákona č. X6X/2005 Z. z. ako nesplnenie požiadavky určitosti výzvy sa javí ako formalistická a neprípustná aplikácia zákona, ktorá opomína jeho účel." Z uvedeného je zrejmé, že vo výzve oprávnenej osoby postačilo uviesť, že sa domáha navrátenia vlastníctva k nehnuteľným veciam, ktoré prešli do vlastníctva štátu podľa konkrétneho dôvodu § 3 zákona č. X6X/2005 Z. z. a nebolo potrebné priamo k výzve doložiť dôkazy preukazujúce naplnenie tvrdeného reštitučného titulu, čo bolo napokon dodržané aj v tejto veci.

X.7. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj rozhodným obdobím, kedy vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam z pôvodného vlastníka (S. arcidiecéza) prešlo na československý štát. Dospel k záveru, že sporné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu v rozhodnom období, teda medzi 08. 05. X945 a 0X. 0X. X990 z dôvodu uvedeného v § 3 ods. X písmeno c/ zákona číslo X6X/2005 Z.z., teda nehnuteľné veci prešli do vlastníctva štátu odňatím bez náhrady postupom podľa zákona č. X42/X947 Sb. o revízií prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/X948 Sb. o novej pozemkovej reforme (trvalej úprave vlastníctva k poľnohospodárskej a lesnej pôde).

X.7.X. Je síce pravdou, že pozemkovoknižná vložka č. XXX má pod poradovým číslom 6 zápis z 08. 02. X925, v ktorom sa konštatuje, že na základe žiadosti Štátneho pozemkového úradu č. XX3.525/24-II./4 nemovitosti sú Československým štátom zabrané, že ich Štátny pozemkový úrad prevziať premýšľa - sa poznačuje. Skutočnosť, či k tomu reálne v tom období prišlo, jasné nie je. Okrem toho je potrebné dodať, že Záborový zákon č. 2X5/X9X9 Sb. neumožňoval nadobudnutie vlastníctva štátu, pretože v zmysle § 5 tohto zákona, štát od účinnosti tohto zákona získava len právo zaberat' a prideľovať zabratý pozemkový majetok, avšak nebol povinný majetok prevziať. Zákon totiž neustanovoval, že vlastníctvo k pozemkom, presahujúcim stanovenú výmeru sa prevedie na iný subjekt. Vlastnícke právo nebolo úplne zrušené priamo zo zákona. Štát síce so zabratými pozemkami disponoval v súlade s § X0, ale bez toho, aby sa uskutočnilo osobitné prevzatie pôdy vo všeobecnom záujme, ako napr. vyvlastnenie. Ak sa v pozemkovej knihe zapísalo, že príslušný majetok spadá po zábor, resp. sú zabrané, o čo ide aj v súdnej veci, týmto záznamom sa ešte nestal vlastníkom štát, ani pozemkový úrad, ale išlo len o blokáciu dispozičného práva a vlastníctvo pôvodného majiteľa nezaniklo.

X.7.2. Na základe týchto skutočností súd prvej inštancie vyvodil skutkový záver, že nehnuteľnosti prešli na štát neskôr a to až v rozhodnom období podľa § 2 ods. 2 zákona č. X6X/2005 Z. z.. Vychádzal pritom aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR 4Cdo247/2009 z 28. 09. 20X0 a rozsudku Najvyššieho súdu SR 2Cdo208/2009 zo dňa 30. XX. 20X0. Dodal, že orgány štátu pri aplikácii citovaného zákona sú povinné postupovať v súlade so zákonnými záujmami subjektov, ktorých ujma má byť aspoň čiastočne kompenzovaná, a teda aby súdy interpretovali tento predpis vo vzťahu k oprávneným osobám čo najústretivejšie, v duchu snahy o zmiernenie niektorých majetkových krívd.

X.8. Na základe uvedených skutočností, súd prvej inštancie dospel k záveru, že vo vyhovujúcej časti bola preukázaná aktívna legitímácia žalobcu, ako oprávnenej osoby podľa § 2 ods. 2 citovaného zákona, pasívna legitímácia žalovaného, ako povinnej osoby podľa § 4 ods. X citovaného zákona, existencia a včasné uplatnenie písomnej výzvy na navrátenie vlastníctva podľa § 5 ods. X citovaného zákona, keďže písomná výzva musela byť doručená povinnej osobe najneskôr do 30. 04. 2006 a v súdnej veci tak tomu bolo dňa X2. 04. 2006. V súlade s § 5 ods. 3 citovaného zákona bolo súdne konanie začaté do X2 mesiacov od doručenia písomnej výzvy povinnej osobe (konanie bolo začaté dňa 05. 04. 2007). Zároveň bolo preukázané, že sporné nehnuteľnosti nemajú charakter stavby. Napokon bolo preukázané, že sporné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu v rozhodnom období uvedenom v § 2 ods. 2 citovaného zákona a zároveň spôsobom uvedeným v § 3 ods. X písmeno c/ citovaného zákona.

X.9. O nároku na náhradu trov konania medzi žalobcom na jednej strane a žalovaným v X. rade na druhej strane súd rozhodol podľa § 262 ods. X Civilného sporového poriadku (zákon číslo X60/20X5 Z.z. v znení neskorších predpisov, ďalej len „CSP“), v spojení s ustanovením § 255 ods. X CSP. Pretože žalobca mal vo veci plný úspech, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v X. rade vo výške X00 %.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním žalovaný, a to proti tretiemu a štvrtému výroku rozsudku. Dôvodil ustanovením § 365 ods. X písm. b/ CSP, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, ustanovením § 365 ods. X písm. h/ CSP, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.X. Nesprávny procesný postup a v dôsledku toho porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces videl žalovaný v nedostatočnom odôvodnení aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keď vôbec nezohľadňoval a nevyhodnotil dôkazy predložené žalovaným, podľa ktorých bolo potvrdenie Ministerstva kultúry SR zo dňa X6. 03. 2009 o právnej subjektivite, vydané v rozpore s Opatrením Ministerstva kultúry Slovenskej republiky k evidencii právnických osôb, ktoré odvodzujú svoju právnu subjektivitu od cirkví alebo náboženských spoločností č. MK-33/200X. Predmetné potvrdenie nie je rozhodnutím správneho orgánu, t.j. nebolo vydané podľa ustanovení zákona číslo 7X/X967 Zb. o správnom konaní a preto nie je možné na ne prihliadať. Navyše predmetné potvrdenie je v rozpore s potvrdením štatistického úradu SR o pridelení ICO zo dňa X8. 04. 2005, v ktorom sa uvádza rozdielny dátum vzniku žalobcu. Taktiež súd prvej inštancie nedostatočne vysvetlil, na základe čoho dospel k záveru, že Modus vivendi preukazuje

aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a právne nástupníctvo žalobcu po S. kapitule. Odôvodnenie rozsudku, preto nespĺňa obligatórne náležitosti stanovené Civilným sporovým poriadkom a ustálenou judikatúrou, je prejavom svojvôle a porušením práva žalovaného na spravodlivý proces, keďže súd prvej inštancie pri posudzovaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu odkazuje výlučne na dôkazy označené a predložené žalobcom; v rozsudku neuviedol dôkazy oplaku žalovaného a ich vyhodnotenie; rovnako neodôvodnil, prečo neprihliadal na dôkazy označené a predložené žalovaným.

2.2. Vytýka súdu prvej inštancie aj nesprávne právne posúdenie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Poukazuje na reštitučný zákon (zákon č. X6X/2005 Z.z.) a dodáva, že žalobca sa nedomáha navrátenia vlastníckeho práva od vlastníka sporných nehnuteľností, t.j. od Slovenskej republiky, ale domáha sa navrátenia vlastníctva od žalovaného, ktorý nie je vlastníkom nehnuteľností a ani je zmocnený ex lege konať za vlastníka. Nie je preto ani len objektívne možné, aby povinnosť vydať a navrátiť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam zaťažovala žalovaného, keďže nikto nemôže na druhého preniesť viac práva, ako sám má.

2.3. Ďalším dôvodom na podanie odvolania bolo nesprávne právne posúdenie existencie rozhodného obdobia súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie nesprávne právne interpretoval ustanovenia záborového zákona, z ktorých jednoznačne vyplýva, že v dôsledku poznámky záboru došlo k prechodu vlastníckeho práva na štát mimo rozhodného obdobia. Žalovaný už v priebehu konania poukazoval na poznámku o zabraní nehnuteľností štátom a poznámku zamýšľaného prevzatia v pozemkovoknižnej vložke č. XXX, katastrálne územie G.. K prechodu vlastníckeho práva na československú republiku na základe záboru došlo konštitutívne ex lege účinnosťou záborového zákona.

2.4. Odvolateľ v podanom odvolaní vytýka súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie doručenia riadnej, určitej a kvalifikovanej výzvy. Dôvodí tým, že z ustanovenia reštitučného zákona (X6X/2005 Z.z.) vyplýva, že obstoí právny záver súdu, že na riadne a včasné uplatnenie reštitučného nároku postačuje predloženie výzvy, v ktorej sú identifikované nehnuteľnosti označením katastrálneho územia, pozemkovoknižnej vložky, keďže nevyhnutým predpokladom je i preukázanie dôvodu navrátenia vlastníckeho práva v hmotnoprávnej lehote končiacей dňom 30. 04. 2007. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 4X9/20X9, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/247/2009, rozsudok Okresného súdu X. B. sp.zn. X3C/85/2007, ktoré rozhodnutia predpokladajú podanie kvalifikovanej výzvy, z ktorej bude zrejmé aký nárok a z akých dôvodov sa uplatňuje a podstatnou náležitosťou ktorej bude i preukázanie skutočností podľa § 3 zákona. V prejednávanej veci žalobca nielenže v čase podania výzvy nepreukázal dôvod na navrátenie vlastníckeho práva podľa § 3 reštitučného zákona (X6X/2005 Z.z.) predložením listinného dôkazu, ale nepripojil žiadny dôkaz preukazujúci dôvod na navrátenie vlastníckeho práva ani k žalobe, čo osvedčuje, že v čase podania výzvy ani len netušil z akého titulu žiadal od žalovaného navrátenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, čo je v priamom rozpore so zákonnými požiadavkami reštitučného zákona. Nepreukázanie dôvodu navrátenia vlastníckeho práva v hmotnoprávnej lehote, nie je možné zhojiť dodatočným predkladaním dokladov pred súdom. Súd prvej inštancie preto nesprávne právne posúdil náležitosti výzvy, pretože z ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít, ako i zo zákonného znenia reštitučného zákona jednoznačne vyplýva, že žalobca nedodržiaval kumulatívne zákonné podmienky reštitučného zákona doručením kvalifikovanej, zrozumiteľnej a určitej výzvy, jeho právo na navrátenie vlastníckeho práva pre preklúziu zaniklo.

2.5. Navrhuje v napadnutej časti III. a IV. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alebo v napadnutej časti zmeniť tak, že odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo X60/20X5 Z.z., účinný od 0X. 07. 20X6, ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. X CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods. X CSP, § 380 ods. X CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. X, § 2X9 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

5. V prejednávanej veci sa žalobca domáha navrátenia vlastníckeho práva a vydania nehnuteľných vecí, pozemkov, na základe reštitučného zákona (X6X/2005 Z.z.) od žalovaného.

5.X. Súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel v celom rozsahu, zdôvodniac splnenie podmienok uvedených v reštitučnom zákone pre vydanie nehnuteľností a navrátenie vlastníckeho práva žalobcovi.

5.2. S rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožnil žalovaný, ktorý podal odvolanie, namietajúc tak porušenie jeho práva na spravodlivý proces, ako aj nesprávne právne posúdenie danej veci.

6. Podľa § 387 ods. X CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6.X. Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

7. Odvolateľ, žalovaný, v podanom odvolaní namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, v dôsledku nedostatočného odôvodnenia a nevyporiadania sa s argumentáciou žalovaného. Odvolací súd, predtým ako preskúmal napadnutý rozsudok, skúmal, či súd prvej inštancie nezaťažil konanie vadou konania, namietanou žalovaným, spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

7.X. Odvolací súd, zaoberajúc sa pred tým, ako podrobil prieskumnej činnosti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, zaoberal sa námietkou odvolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia, spôsobujúcej vadu konania. V tejto súvislosti poukazuje na stálu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v danom prípade konkrétne na rozhodnutie sp.zn. 3Cdo XX8/20X6, v ktorom dovolací súd uviedol, že: „nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu (R XXX/X998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“), nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R XXX/X998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/20X5, II. ÚS X84/20X5 a III. ÚS 288/20X5). Ústavný súd v náleze z 30. januára 20X3 sp. zn. III. ÚS 55X/20X2 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 OSP, ale len tzv. inú vadu konania podľa § 24X ods. 2 písm. b/ OSP.“. Obdobne argumentoval ústavný súd v uznesení zo X4. januára 20X5 sp. zn. III. ÚS X/20X5 a tiež v uznesení z 26. augusta 20X5 sp. zn. I. ÚS 364/20X5. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 20X5, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 24X ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. X písm. f/ OSP“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/20X6.

7.2. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).“

7.3. Uvedené stanovisko sa vzťahuje aj vady konania pred súdom prvej inštancie, na ktoré odvolací súd musí prihliadať aj bez návrhu. Civilný sporový poriadok, upravuje odvolací dôvod, odňatie možnosti

konať pred súdom v ustanovení § 365 ods. X písm. b/ CSP, a po jeho zistení umožňuje odvolaciemu súdu podľa § 389 ods. X písm. b/ CSP napadnuté rozhodnutie zrušiť.

7.3.X.Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v danej veci však nezistil žalovanou namietanú vadu konania, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahovalo náležitosti § 220 ods. 2 CSP, obsahovalo dôvody a úvahy, na základe ktorých v danej veci rozhodol. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku podrobne zaoberal splnením podmienok pre navrátenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vecnou aktívnou a pasívnou legitimáciou strán sporu, ako aj náležitosťami a určitosťou výzvy na navrátenie vlastníckeho práva.

7.4.Námietku žalovaného, týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a následného odňatia možnosti strane sporu konať pred súdom, vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú.

8. Následne odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní podanom žalovaným, preskúmal v danej veci tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo a tiež dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto ho podľa § 387 ods. X CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie rozsudok aj podrobne, rozsiahle a v dostatočnej miere a správne tak po právnej, ako aj skutkovej stránke odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 387 ods. 2 CSP, iba poukazuje.

9. Odvolací súd, stotožniac sa tak s výrokom napadnutého rozsudku, ako aj s jeho odôvodnením, na zdôraznenie správnosti iba dodáva, že prijatie zákona č. X6X/2005 Z.z. (obdobne ako v prípade zákona č. 282/X993 Z.z. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam), bolo motivované snahou dosiahnuť naplnenie princípu všeobecnej spravodlivosti a morálky spoločnosti pri vrátení odňatého majetku a poznaním, že tento majetok bude mať všeobecnoprospešný význam, predovšetkým v charitatívnej a sociálnej oblasti, ako aj v zdravotníctve, školstve a inde. Vrátením majetku sa sledoval aj dlhodobejší cieľ spočívajúci vo vytváraní ekonomických podmienok pre proces postupného ekonomického osamostatnenia cirkví a náboženských spoločností. Predmetom reštitúcie bolo aj navrátenie majetku cirkvám a náboženským spoločnostiam v zmysle právnej úpravy obsiahnutej v zákonoch č. 298/X990 Zb. o úprave niektorých majetkových vzťahov rehoľných rádov a kongregácií a arcibiskupstva olomouckého v znení neskorších predpisov, č. 2XX/X990 Zb. Zákonné opatrenie Predsedníctva Slovenskej národnej rady o usporiadaní majetkových vzťahov medzi gréckokatolíckou a pravoslávnu cirkvou, zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 282/X993 Z. z. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 282/X993 Z. z.) v znení zákona č.97/2002 Z. z. a zákona č. X6X/2005 Z. z. Zákon č. X6X/2005 Z.z. bol prijatý ako posledný zákon upravujúci reštitúciu cirkevného majetku. Z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva, že existujúci právny stav, najmä zákon č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. X80/X995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov preukazovali, že vlastníckemu právu k pôde fyzických osôb a náprave krívd spáchaných na tomto majetku fyzickým osobám v rozhodnom období poskytoval štát vyššiu ochranu ako náprave krívd spáchaných na majetku cirkvi a náboženských spoločností podľa zákona č. 282/X993 Z. z. v platnom znení, čím boli porušené ústavné práva týchto subjektov a ústavná rovnosť ochrany vlastníctva. Cieľom zákona č. X6X/2005 Z. z. je umožniť oprávneným osobám, ktoré nestihli uplatniť svoj nárok v stanovenej lehote podľa zákona č. 282/X993 Z. z., aby tento mohli uplatniť v novej lehote a aby sa poskytla rovnaká ochrana vlastníctva fyzickým osobám a vlastníctva cirkvám a náboženským spoločnostiam. Hoci hlavným dôvodom prijatia zákona č. X6X/2005 Z. z. bolo poskytnutie ďalšej lehoty na uplatnenie nárokov oprávnených osôb, jeho cieľom nebolo zúžiť rozsah spôsobilého predmetu vydania. Účelom zákona bola opakovane náprava krívd spáchaných v minulosti samotnou štátnou mocou, preto orgány štátu sú pri aplikácii a interpretácii tohto predpisu povinné postupovať v súlade so zákonnými záujmami subjektov, ktorých ujma má byť aspoň čiastočne kompenzovaná. K splneniu jeho účelu a cieľa je preto nutné, aby súdy interpretovali tento predpis vo vzťahu k oprávneným osobám čo najústretovejšie v duchu snahy o zmiernenie niektorých majetkových krívd, v dôsledku ktorých k prechodu majetku došlo (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 247/2009z 28. septembra 20X0, nález Ústavného súdu SR III. ÚS 342/20X7-54).

9.X. Za situácie, že súd prvej inštancie v zmysle týchto právnych noriem postupoval, na danú vec správne aplikoval, je jeho rozhodnutie vecne správne a odvolací súd sa s týmto rozhodnutím v plnom rozsahu stotožnil, nemal preto inú možnosť, ako ho podľa § 387 ods. X CSP potvrdiť. V ďalších dôvodoch odvolací

súd poukazuje na úplné a rozsiahle odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa taktiež v plnom rozsahu stotožnil.

X0. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu vysporiadať sa s podstatnými námietkami uvedenými v podanom odvolaní.

X0.X. Odvolateľ v prvom rade v podanom odvolaní namieta porušenie jeho základného práva na spravodlivý proces dôvodiac nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku v časti vecnej aktívnej legitimácie žalobcu.

X0.X.X. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na podrobné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa zaoberal otázkou vecnej aktívnej legitimácie žalobcu. Taktiež v tejto súvislosti poukazuje na už ustálenú súdnu prax, kedy vyššie súdne authority svojimi rozhodnutiami ustálili právne nástupníctvo Rímskokatolíckej cirkvi v Slovenskej republike po rímskokatolíckej cirkvi sídliacej mimo územia Slovenska (napr. 3 Cdo 200/20X0, ktoré rozhodnutie bolo uverejnené aj v zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod č. 38/20X3).

X0.X.2. Ďalej, poukajúc na túto súdnu prax, odvolací súd iba dodáva, že podľa § 2 ods. 2 zákona č. X6X/2005 Z.z. právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam podľa odseku X môže uplatniť oprávnená osoba, ktorou je registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky vrátane ich útvarov, ktoré majú právnu subjektivitu, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu, obce v období od 8. mája X945, židovským náboženským obciam od 2. novembra X938 do X. januára X990 spôsobom uvedeným v § 3. Toto ustanovenie v otázke právnej subjektivity jednotlivých cirkví a náboženských spoločností odkazuje na zákon č. 308/X99X Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností, ktorý priznáva právnu subjektivitu všetkým cirkvám a náboženským spoločnostiam registrovaných štátom (§ 4 ods. 3).

X0.X.3. Rímskokatolícka cirkev bola na území Slovenska štátom uznaná cirkev aj v období, ktoré je podľa zákona č. X6X/2005 Z.z. rozhodné pre zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam a bola vlastníkom aj tých nehnuteľností, ktoré boli v čase odňatia štátom vedené v pozemkových knihách na Ostrihomskú arcidiecézu alebo iný zahraničný právny subjekt rímskokatolíckej cirkvi. S. arcidiecéza nemala k týmto majetkom v období odňatia štátom už žiadne práva ani de facto ani de iure. Svätá stolica im právo spravovať tieto majetky odňala 29. mája X922 a právne toto územie aj odčlenila od S. arcidiecézy a pripojila k Trnavskej apoštolskej administratúre dňa 2. septembra X937.

X0.X.4. Vzťahy medzi Československou republikou a Svätou stolicou boli upravené medzinárodnou zmluvou Modus vivendi, uzavretou X7. decembra X927, ktorá nadobudla platnosť 2. februára X928. Touto zmluvou bol stanovený spôsob a zásady nového ohraničenia československých diecéz. Podľa článku I tejto zmluvy Československá republika uznala, že len Svätá stolica má právo ohraničiť svoje diecézy a súčasne sa Svätá stolica zaviazala, že žiadna časť Československej republiky nebude podriadená ordinárovi, ktorého sídlo je za hranicami Československej republiky a že žiadna československá diecéza nebude presahovať štátne hranice. V článku II tejto zmluvy sa strany dohodli, že nútená správa nehnuteľných a hnutelných cirkevných majetkov v Československu je dočasná, až do uzatvorenia dohody určenej v článku I a zveruje sa komisii pod predsedníctvom episkopátu príslušného územia.

X0.X.5. V súlade so zmluvou Modus vivendi Svätá stolica Apoštolskou konštitúciou „Ad ecclesiastici regiminis incrementum“ z 2. septembra X937 určila obvody diecéz na území Československej republiky tak, aby sa kryli so štátnymi hranicami. Touto Apoštolskou konštitúciou bolo rozhodnuté aj o rozčlenení S. arcidiecézy tak, že územie S. arcidiecézy ležiace na území Československej republiky sa od nej odčlenilo a táto časť prešla na samostatnú cirkevnú jednotku - Trnavskú apoštolskú administratúru. Svätá stolica tým územne zladila hranice diecéz so štátnymi hranicami a rozhodla o tom, že hnutelný a nehnuteľný majetok na území Československej republiky patriaci pôvodne S. arcidiecéze pripadá Trnavskej apoštolskej administratúre, ktorá mala sídlo v Trnave

X0.X.6. Aj ďalšie Apoštolské konštitúcie „Praescriptum sacrosancti“ a „Qui divino“ potvrdili krytie hraníc slovenských diecéz s československými štátnymi hranicami a sú v plnom súlade aj so Základnou zmluvou medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou z 24. novembra 2000 (článok 3 ods. 2 a článok X9), Ústavou Slovenskej republiky (článok 20 a článok 24), ako aj so zákonom č. 308/X99X Zb. (§ 6 ods. X písm. g).

X0.X.7. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, právne normy a historické relevantné dokumenty je nepochybné, že v období rozhodnom pre zmiernenie niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam, bola Rímskokatolícka cirkev so sídlom na Slovensku na základe právneho nástupníctva podľa územného princípu vlastníkom všetkých nehnuteľností, pôvodne

zapísaných v pozemkových knihách na zahraničné cirkevné právne subjekty, teda aj na S. arcidiecézu. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky a v iných rozhodnutiach, napr. vo veci sp. zn. 3Cdo 200/20X0, 3 Cdo XX9/2002, sp. zn. 2 Cdo 208/2009, pričom vo veci sp. zn. 2 Cdo 208/2009 v dôsledku ústavnej sťažnosti žalovaného rozhodoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý uznesením z 25. mája 20XX sp. zn. IV. ÚS 2X6/20XX sťažnosť, v ktorej žalovaný namietal porušenie jeho základných práv, spočívajúce okrem iného v nesprávnom riešení otázky právneho nástupníctva žalobkyne po pôvodnom vlastníkovi nehnuteľnosti (S. arcidiecéza), dovolacím a odvolacím súdom, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Rovnako rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 2X. mája 2009 sp. zn. III. ÚS X42/2009 o ústavnej sťažnosti žalovaného vo veci Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 Co 232/2007 (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 2 Cdo 208/2009, 3Cdo 200/20X0). Z uvedených rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že otázka právneho nástupníctva po S. arcidiecéze bola vyššími súdnymi autoritami vyriešená.

X0.X.8. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, odvolací súd námietku odvolateľa vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú. Odvolací súd iba poznamenáva, že z jeho rozhodovacej praxe mu je známe, že žalovaný bol vo viacerých veciach stranou sporu a preto s otázkou právneho nástupníctva bol už oboznámený z rozhodnutí súdov.

X0.2. S poukazom na tieto dôvody, odvolací súd taktiež námietku odvolateľa, že potvrdenie Ministerstva kultúry SR zo dňa X6. 03. 2009 o právnej subjektivite žalobcu nie je právne relevantné, ako nedôvodnú zamietol. Dodáva iba, že potvrdenie o právnej subjektivite nie je potrebné vydávať v podobe rozhodnutia podľa správneho poriadku. Za právne relevantnú skutočnosť odvolací súd nepovažoval ani tvrdenie žalovaného o rozdielnom dátume vzniku žalobcu, uvedenom v predmetnom potvrdení a v potvrdení štatistického úradu. Námietku odvolateľa vyhodnotil ako účelovú, nakoľko potvrdenie o právnej subjektivite žalobcu bolo podkladom pre vecnú aktívnu legitimáciu žalobcu v nespočetnom množstve súdnych sporov a odvolaciemu súdu nie je známe žiadne rozhodnutie, ktorým by táto právna subjektivita žalobcu bola spochybnená.

X0.3. Žalovaný v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie pasívnej vecnej legitimácie žalovaného dôvodiť, že žalovaný nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností a preto nie je možné naplniť výrokovú časť napadnutého rozsudku, keďže nikto nemôže na druhého preniesť viac práva, ako sám má.

X0.3.X. Podľa § 4 ods. X zákona číslo X6X/2005 Z.z. povinnou osobou je právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží. Z tohto citovaného ustanovenia teda jednoznačne vyplýva, že povinnou osobou, ktorá má vydať nehnuteľnosti, je osoba, ktorá spravuje tieto nehnuteľné veci, resp. nehnuteľnú vec drží, užíva, berie z nej úžitky. V danej veci vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný na predmetných nehnuteľnostiach hospodáril, užíval ich a bral z nich úžitky. Je preto nepochybne povinnou osobou, ktorá spĺňa všetky zákonom predpokladané podmienky, na vydanie predmetných nehnuteľností. Odvolací súd preto námietku žalovaného o nedostatku jeho vecnej pasívnej legitimácie, ako nedôvodnú zamietol. Poukazuje na odôvodnenie už súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, ktorý sa podrobne zaoberal aj vecnou pasívnou legitimáciou žalovaného.

X0.4. Odvolateľ v podanom odvolaní namietal nedoručenie riadnej, určitej a kvalifikovanej výzvy žalobcu žalovanému, a to predovšetkým z dôvodu neuvedenia konkrétneho dôvodu podľa § 3 zákona číslo X6X/2005 Z.z.

X0.4.X. Odvolací súd k tejto námietke odvolateľa iba opätovne poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdom prvej inštancie. Zároveň poukazuje na už ustálenú súdnu prax, kedy rozhodnutia vyšších súdnych autorít (najvyššieho súdu, ústavného súdu) vo viacerých rozhodnutiach konštatovali, že v ustanovení § 5 ods. X zákona č. X6X/2005 Z.z. nie je bližšie vymedzený obsah pojmu „výzva“ a jej náležitosti, potom pre stanovenie minimálnych kritérií pre jej určitosť a platnosť, musí sa spravovať takým výkladovým pravidlom, ktorý sleduje naplnenie účelu zákona. Preto názoru odvolateľa, že žalobca vo svojej výzve nekonkretizoval dôvod, o ktorý svoj nárok opiera, spomedzi viacerých dôvodov uvedených v § 3 ods. X zákona číslo X6X/2005, ako nespĺnenie požiadavky určitosti výzvy, javí sa ako formalistická a neprípustná aplikácia zákona, ktorá opomína jeho účel (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS X2/20X0-47 zo dňa 07. júla 20X0). Taktiež ďalšie rozhodnutia napr. I. ÚS 206/20X0, I. ÚS X2/20X0, I. ÚS 250/20X0, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo XX/20X0, tento názor akceptujú a stotožňujú sa s ním. Z uvedeného dôvodu preto námietku odvolateľa opätovne vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú, nakoľko sa s týmto právnym názorom musel oboznámiť už v iných rozhodnutiach.

X0.5. K námietke odvolateľa, týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia existencie rozhodného obdobia, odvolací súd opätovne poukazuje na rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý sa podrobne zaoberal rozhodným obdobím, prijal záver, že k prechodu vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam na štát

došlo zápisom v pozemkovej knihe, teda 30. 06. X948, čo spadá do rozhodného obdobia podľa § 2 ods. 2 zákona číslo X6X/2005 Z.z. Názor žalovaného, že k prechodu vlastníctva na štát došlo už na základe záborového zákona, nie je správny. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že záborový zákon číslo 2X5/X9X9 Sb. neumožňoval nadobudnutie vlastníctva štátu, pretože podľa § 5 tohto zákona, štát získal len právo zaberat' a prideľovat' zabratý pozemkový majetok. Ak by bolo prevzaté vlastníctvo k týmto nehnuteľnostiam na základe záborového zákona, nemohol byť v prejednávanej veci daný postup podľa zákona číslo X42/X947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy, na základe ktorého zákona boli vydané prídely v prospech žalovaného. Z tohto dôvodu preto námietku žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú a účelovú.

XX. S poukazom na vyššie uvedené závery, odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, podľa § 387 ods. X CSP, potvrdil.

X2. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanovením § 396 v spojení s ustanovením § 255 CSP tak, že úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 CSP. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).